

Պարույր Սևակ

Վերնագիրը վերջում 10

Ինչպես խարույկը լույս է շաղ տալիս
Եվ անշատում է գույն ու ջերմություն,
Այդպես էլ ինձնից պոկվում է ծիծաղ,
Թափվում է ժպիտ,
Եվ բարություն է կաթկրթում անվերջ
Իմ դեմքից,

Նաև հագուստի՛ց անգամ...

Ինքքս վերըստին ինձ եմ նմանվում
Ու ճանաչում եմ կրկին ինքքս ինձ.
Չգում եմ, որ ես իմ հորն եմ քաշել,
Եվ ինձ չի եղծել կյանքը ոչնչով...

Որտեղ էլ լինեմ՝

Իմ տանն եմ գգում,

Եվ բաց է սիրտը՝

Հեռագրատան դռների նման...

Համբույրի պես է նայվածքըս ջերմին,
Խոսքըս՝ համբույրի շարունակություն,
Որից կարող եմ... մանուկնե՛ր ծնվել...

-Այդ... ես եմ ուրա՛խ:

31.XII.1959թ.

Թիֆլիս